

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Maria Szulc

SSA Andrzej Niedużak (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku M. M.
przy uczestnictwie Gminy L., i innych o ustanowienie drogi koniecznej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 sierpnia 2012 r.,
zażalenia uczestnika Gminy L. na postanowienie Sądu Okręgowego
z dnia 29 grudnia 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił skargę Gminy L. o wznowienie postępowania w sprawie o ustanowienie drogi koniecznej, zakończonej postanowieniem tego Sądu z dnia 28 października 2010 r. Zdaniem Sądu Okręgowego skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia.

W złożonym zażaleniu skarżąca wносиła o uchylenie zaskarżonego postanowienia przytaczając okoliczności uzasadniające jej zdaniem wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 410 k.p.c. sąd na posiedzeniu niejawnym bada skargę o wznowienie postępowania w zakresie zachowania terminu do jej wniesienia, dopuszczalności i oparcia na ustawowej podstawie. W postanowieniu z dnia 26 września 2007 r. (IV CZ 48/07 – niepubl.) Sąd Najwyższy wskazał, że badanie to nie może ograniczać się jedynie do oceny twierdzeń zawartych w skardze i jej uzasadnieniu, lecz powinno także uwzględniać powołane w niej dowody załączone do skargi. Jeżeli zachodzą wątpliwości czy skarżący dochował przepisane go terminu lub wątpliwości co do dopuszczalności skargi i oparcia skargi na ustawowych podstawach, sąd zgodnie z art. 410 § 2 k.p.c., powinien te wątpliwości wyjaśnić wzywając skarżącego, aby wskazane w skardze okoliczności uprawdopodobnił. Jeśli w wyniku tych czynności, podjęte przez sąd wątpliwości nie zostaną usunięte, skargę o wznowienie postępowania należy odrzucić. Jeżeli skargę oparto na podstawach restytucyjnych określonych w art. 403 § 2 k.p.c., sąd bada, czy istotnie przytoczone fakty i dowody zostały przez stronę wykryte w czasie, gdy nie było już możliwe powołanie ich w sprawie prawomocnie zakończonej oraz czy fakty te i dowody istotnie mogły mieć wpływ na wynik sprawy. Nie chodzi o ocenę, że skarżący udowodnił rzeczywisty wpływ nowych faktów i dowodów na wynik sprawy, ale o ocenę, że uprawdopodobnił tę przesłankę (por. też postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2011 r., V CZ 50/11 – niepubl., z dnia 18 stycznia 2012 r., II CZ 146/11 – niepubl.). W judykaturze Sądu Najwyższego wielokrotnie wyrażany był pogląd, że dla przyjęcia, iż skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia, nie wystarcza samo sformułowanie przez skarżącego zarzutów w sposób odpowiadający ustawowo określonym podstawom wznowienia. Jeżeli z uzasadnienia skargi wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi, skarga podlega odrzuceniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2009 r., II PO 11/08 - niepubl., z dnia 2 grudnia 2011 r., III UZ 28/11 – niepubl.). Restytucyjna podstawa wznowienia postępowania z art. 403 § 2 in fine k.p.c. jest spełniona, gdy przytoczone okoliczności faktyczne i dowody są nowe, to znaczy takie, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu prawomocnie zakończonym. „Wykrycie”, o którym mowa w art. 403 § 2 k.p.c., odnosi się do okoliczności

i dowodów w poprzednim postępowaniu w ogóle nie ujawnionych i wówczas nieujawnialnych, bo stronie nieznanymi. Nie dotyczy to takich okoliczności, które strona mogła powołać w prawomocnie zakończonym postępowaniu, mając ku temu obiektywnie istniejącą możliwość. Środek dowodowy, który powstał po uprawomocnieniu się wyroku (postanowienia), nie stanowi podstawy wznowienia przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2011 r., II CZ 20/11 – niepubl., z dnia 3 lutego 2012 r., I CZ 132/11 – niepubl., z dnia 22 lipca 2008 r., II UZ 31/08 – niepubl.).

Analiza uzasadnienia skargi złożonej przez Gminę L. prowadzi do wniosków zbieżnych z tymi, jakie Sąd Okręgowy zaprezentował w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Nie mieszczą się bowiem w dyspozycji art. 403 § 2 *in fine* k.p.c. takie okoliczności i środki dowodowe, które były objęte wnioskami dowodowymi zgłaszanymi w toku postępowania prawomocnie zakończonego, które to wnioski przez sądy rozpoznające sprawę zostały oddalone. Podobnie podjęcie przez Gminę wiedzy o konieczności uzyskania decyzji administracyjnej obejmującej pozwolenie na wykonanie robót budowlanych, nie stanowi wykrycia okoliczności faktycznej ani środka dowodowego. Odnośnie do przejęcia przez Gminę odcinka drogi pozostającej wcześniej w zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, to skarżąca wprost, także w zażaleniu przyznaje, iż dysponowała wiedzą w tym przedmiocie już w toku postępowania przed sądami meriti. Fakt, że definitywne zakończenie procedur z tym związanych nastąpiło później, nie ma znaczenia dla stanu wiedzy i świadomości Gminy.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.